

[Arbejdsministeren]

mark anbefale vores europæiske partnere at give arbejdsmarkedets parter på europæisk plan så stærk en placering som muligt, hvis vi så ugen efter siger, at nu skal vi nok klare en del af løndannelsen, og når vi netop praler med og anerkender og værdsætter den danske model, nemlig at det er parterne på arbejdsmarkedet, der træffer beslutninger om løn- og ansættelsesvilkår?

Så jeg vil svare hr. Helge Sander på den måde, at hvis danske arbejdsgivere så gerne vil have en indslusningsløn eller en bedre lønspredning, så er der god mulighed hvert andet år for at tage det spørgsmål op, og så må man forhandle sig frem til nogle løsninger, som giver den lønspredning eller den indslusningsløn, som man i Dansk Arbejdsgiverforening så gerne vil have. Så kan man ikke afslutte aftaler hvert andet år og gå ud ad døren og sige, at det var vel nok nogle gode aftaler, og så et halvt år efter komme og sige til Folketinget: Nu er der i øvrigt nogle grupper på arbejdsmarkedet, der skal have en dårligere løn end den, vi har aftalt os frem til.

Sådan kan man anstændigvis ikke behandle hverken Folketing eller arbejdsmarkedets parter.

Jeg må også sige til hr. Helge Sander, at jeg tager forholdsvis roligt på, hvad vismændene måtte have af meninger om arbejdsmarkedsreformen som sådan. Arbejdsmarkedsreformen er ikke løsningen på beskæftigelseskrisen, det er en beskæftigelsespolitik, det er en erhvervs-politik, det er en investeringspolitik, og det er en økonomisk politik, og arbejdsmarkedsreformen er jo så det grundlag, der skal give de ledige de bedst mulige kvalifikationer til til enhver tid at gå ind på det arbejdsmarked, som gerne skulle åbne sig op og etablere nogle flere arbejdspladser. Det er i hvert fald ikke noget, arbejdsmarkedspolitikken som sådan kan løse.

Vi mener stadig væk, at det er vigtigt, at dagens børnefamilier udstyres med en ret til børneorlov, og derfor har vi ikke villet ændre på den ret, men har villet give nogle muligheder for noget bedre varsling, så man på nogle stræk kunne imødekomme de røster, vi har hørt, og den kritik, vi har hørt fra arbejdsmarkedets parter.

Så tror jeg også, at hr. Helge Sander har gjort sig skyldig i en misforståelse, når hr. Helge Sander tilsyneladende læser bemærkninger-

ne om Landsarbejdsrådet på den måde, at nu er det vel nok godt, at kommunerne kan komme ind og få en reel indflydelse. Det kan kommunerne allerede, og de tiltager sig en reel indflydelse, og jeg vil sige, at kommunernes repræsentation i Landsarbejdsrådet med tre medlemmer har betydet et løft af den arbejdsmarkedspolitiske diskussion, der har været i det nye Landsarbejdsråd, som har været i gang siden 1. oktober, et utrolig godt medspil med hensyn til at blive enige om udmeldingerne til de regionale råd, hvor LO, DA, FTF, AC, SALA, Ledernes Hovedorganisation og også kommuner og amtsrådsforening i enighed har meldt ud til de regionale arbejdsmarkedsråd om, hvordan succeskriterierne skal være i den regionale arbejdsmarkedspolitik.

Et af de succeskriterier, som jeg lægger meget vægt på, og som parterne er enige om, er, at der skal etableres så mange jobrotationsaftaler som overhovedet muligt, og det siger altså noget om, at man spiller med, man spiller positivt med. Det er al mulig anerkendelse værd, og det er også derfor, jeg nævner det her fra Folketingets talerstol, for jeg synes, man skal have dyb respekt for det arbejde, som Landsarbejdsrådet med nogle meget stramme tidsfrister lægger navn og ryg til.

Jeg vil til fru Lilli Gyldenkilde sige, at jeg er ikke bekendt med, at der er sendt en telefax ud i dag, men jeg vil selvfølgelig gå tilbage og forhøre mig om det. Fru Lilli Gyldenkilde har jo fuldstændig ret, man kan ikke begynde at ændre i en lov, før den er vedtaget, og administrere efter en lov, før den er vedtaget. Men man kan dybest set sige, at der er ikke nogen lov, der er gældende.

Der er en lov, der er vedtaget, men den kommer først til at gælde fra 1. januar 1994. Men jeg skal kigge på, hvad det er, der er sendt ud. Jeg har ikke givet besked om nogen telefaxudsendelse. I øvrigt kan man næsten blive helt bekymret for dette her med telefax i den politiske verden, selv om det i øvrigt er et ganske fornuftigt redskab. Men jeg skal gå tilbage og checke sagen, det vil jeg godt give tilsagn om.

Så til det med de 60-årige. Der er alene tale om, at vi justerer retsgrundlaget for de 60-årige til det, der svarer til det gældende i dag, forstået på den måde, at hvis man bliver ledig som 60-årig, har man ret til det, man plejer at have, altså efterløn 2½ år på 1. sats og efterløn efterfølgende på 2. sats.